To najvzácnejšie čo ma stretlo:

Spasenie v Kristovi

Sú veci, témy a vyučovania, ktoré dobre poznáme, veľakrát sme už o nich počuli, lebo sú základomnášho kresťanstva, ale napriek tomu sa potrebujeme k nim z času na čas vrátiť. Tak aj teraz sa v tomto článku vrátime k tomu, čo leží v začiatkoch kresťanského života, v začiatkoch života v Kristovi.

V anketách na tému: Čo považujete za najvzácnejšie vo svojom živote? opýtaní na prvých miestach obyčajne uvádzajú veci ako: rodina, zdravie, láska, priateľstvo, pravda, dôvera, atď. Všetky takéto a iné tomuto podobné veci a vlastnosti sú veľmi vzácne a dôležité pre život. Pre veriaceho (kresťana) je však určite najvzácnejšie spasenie, večný život od Boha, a teda že mu boli odpustené všetky hriechy. To, že nám Boh v Kristu odpustil, že nás v ňom omilostil, je pre kresťana to najdôležitejšie a to najvzácnejšie. Biblia hovorí, že keby človek získal hoc aj celý svet a stratil by svoju dušu, tak mu to nie je nič prospešné.

Hovoriť o spasení alebo o záchrane človeka má zmysel vtedy, keď človek vie alebo pochopí, že je stratený. Veď nemá zmysel zachraňovať niekoho, kto si myslí, že záchranu nepotrebuje. Pán Ježiš Kristus to vyjadril slovami: „Zdraví nepotrebujú lekára, ale nemocní. Neprišiel som volať spravedlivých, ale hriešnych k pokániu.“ (Lukáš 5:31-32).

Tento verš neznamená, že Ježiš Kristus rozpoznal, že na Zemi žijú spravodliví ľudia, a že týchto netreba volať k pokániu. Nieto spravodlivého ani jedného (pozri tiež Rímskym 3:10). Toho však, ktorý si o sebe myslí, že je spravodlivý, takého je ťažko volať k pokániu a hovoriť mu o tom, že potrebuje spasenie. Človek, ktorý chce byť zachránený alebo chce vidieť spásu, ten si na prvom mieste musí uvedomiť, že je chorý, že je hriešny, že je ten, ktorý nie je spravodlivý.

Stratený človek je stratený preto, lebo v prvom rade odmietol biblické zjavenie Boha. Biblia hovorí, že nebesia rozprávajú o Božej sláve. V liste Rímskym hneď v prvej kapitole sa môžeme dočítať o tom, že Boh sa ľudstvu zjavil a zjavuje skrze svoje dielo, ktoré je všade okolo nás. Všetka krása, ktorou sme obklopení, a ktorú často a radi obdivujeme, je Božím dielom. Človek však odmietol zjavenie Boha cez prírodu. V liste Rímskym sa o týchto ľuďoch píše, že sa zatvrdili a ich hriechy sa rozmnožili.

Človek je ďalej stratený pre lásku k svetu, k spôsobom a veciam na svete: „Nemilujte sveta ani vecí, ktoré sú na svete. Keď niekto miluje svet, nie je v ňom lásky Otcovej. Lebo nič z toho, čo je na svete – žiadosť tela, žiadosť očí a chlúbna pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta. A svet ide ta i jeho žiadosť, ale ten, kto činí vôľu Božiu, trvá na veky.” (1. Jánov 2:15-17; pozri tiež Efezským 2:2-3).

Častou prekážkou k spaseniu je vlastná pýcha človeka. Pýcha môže brániť aj v tom, aby sme hľadali a následne poznali Boha, pretože môžeme byť hrdí na niečo, čo sme dosiahli, na niečo, čo vieme, čo sme sa naučili. „Niektorá cesta je priamou pred človekom, ale jej koniec cestami smrti.“ (Príslovia 4:12). Človeku sa môže zdať, že niektoré veci sú správne, ale koniec takéhoto uvažovania je smrť.

Hlavný dôvod, prečo je človek stratený, je však ten, že je hriešny. Na počiatku bol stvorený Adam a Eva a svet, ktorý Boh označil ako dobrý a dokonalý. Hneď na to však prišiel hriech, ktorý priniesol smrť a oddelenie od Boha. Všetko pôvodne dobré a dokonalé sa pokazilo, a teraz „Kto môže vydať čisté z nečistého? Nikto!“ (Jób 14:4). Alebo: „Lebo niet spravodlivého človeka na zemi, ktorý by robil dobré a nehrešil.“ (Kazateľ 7:20).

Hriech je veľkou, ba tou najväčšou a najdôležitejšou prekážkou, prečo sa človek nemôže priblížiť k Bohu, ktorý je svätý a dokonalý. Človek je hriešny, nedokonalý a stratený vo svojich hriechoch. Z tohto svojho zlého stavu potrebuje byť zachránený (spasený).

Existujú mnohé chybné predstavy o spáse, ktoré ľuďom bránia, aby prijali spasenie podľa Boha, podľa Písma. Častokrát si človek myslí, že je kresťanom, a teda spaseným preto, lebo patrí do nejakej cirkvi. Alebo preto, lebo robí úkony a aktivity, o ktorých si myslí, že ho zachránia a že mu prinesú spasenie. Rovnako ani naše deti sa nestanú kresťamni len preto, že ich budeme vodiť do zhromaždenia. (Odporúčame pozrieť článok Od viery rodičov k viere detí, Solas číslo 6, str. 9 až 13 – poznámka redakcie). Alebo u niektorých ľudí existuje presvedčenie, že zachraňujú dobré skutky, ktoré konajú voči svojim blížnym. Je dobré konať dobré skutky, ale spása nie je ani z dobrých skutkov: „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.“ (Efezským 2:8-9).

Ďalší sa spoliehajú na dodržiavanie Mojžišovho zákona, ale Písmo hovorí, že ani zo skutkov zákona nie sme ospravedlnení, teda spasení: „Ale vediac, že sa človek neospravedlňuje zo skutkov zákona, ale skrze vieru Ježiša Krista, aj my sme uverili v Krista Ježiša, aby sme boli ospravedlnení z viery Kristovej, a nie zo skutkov zákona, pretože zo skutkov zákona nebude ospravedlnené niktoré telo.“ (Galatským 2:16).

Vymenovali sme niektoré chybné názory na spôsob spasenia a niektoré problémy, ktoré bránia človeku dostať Božie spasenie. Tým sme sa dostali k otázke: Aký je Jeho plán spásy? Aké je Božie spasenie?

Predovšetkým Boh má vo svojom pláne spasenie od počiatku. Celá Biblia od začiatku do konca hovorí o spasení. Všade v Písme nachádzame rôzne predobrazy Spasiteľa, Krista. V Starom zákone rôzne predobrazy toho, čo má prísť a v Novom zákone sa opieranie o to, čo sa už stalo. Všetko v Písme sa sústreďuje okolo Krista, jeho diania, jeho smrti na kríži. V Starom zákone, v knihe Genezis, hneď na počiatku, keď Adam a Eva zhrešili, Boh hovorí, že bude semeno zo ženy, ktoré rozdrtí hadovi hlavu. Už tu je prvé zasľúbenie, že bude niekto, kto vyrieši problém ľudského hriechu, a kto porazí pôvodcu hriechu a zvodcu do hriechu. Takže Boh má spasenie naplánované od počiatku.

Boh má spasenie plne pod kontrolou. Spasenie človeka je plne v Jeho réžii a nikto mu ho nemôže prekaziť.

Božie spasenie je z milosti – to vieme všetci, ak sme to pochopili. A keď ho prijmeme, tak nám prináša veľkú radosť a veľké oslobodenie, pretože človek, ktorý si chce spasenie zaslúžiť, sa

veľmi namáha vo svojom živote, a nejde mu to. Jednoducho nie je schopný sám získať nejakým spôsobom Božiu priazeň.

To, že spasenie je z milosti, má viacero dôsledkov, ktoré sú veľmi dobré. „Ale ak milosťou, vtedy už nie zo skutkov, pretože milosť by už nebola milosťou. A ak zo skutkov, nie je to už milosť, pretože skutok už nie je skutkom.“ (Rímskym 11:6). Ak by sme chceli hovoriť o spasení, že je zo skutkov, tak potom môžeme vylúčiť slovo milosť z Biblie. Milosť by nemala zmysel v súvislosti so spasením, pretože keby malo byť spasenie zo skutkov, tak potom pre milosť už niet miesta. Ale milosť má miesto a práveže veľmi veľké. Jedine milosťou sme mohli získať to, čo sme nemohli dosiahnuť skutkami.

To, že spasenie je z milosti, je dobré aj v tom, že spasenie je bezpečné. Tým prichádzame aj k tomu, že ďalšia vlastnosť spasenia je tá, že spasenie je večné. Nie je totižto nič a nikto, kto by nám ho mohol zobrať. Biblia hovorí, „kto nás môže odlúčiť od lásky Kristovej?” A tam je celý zoznam rôznych vecí. Dokonca ani my sami sa nemôžeme odlúčiť od lásky Kristovej. Jednoducho znova povedané: Keď sa Boh rozhodol spasiť a zachrániť človeka, má ho aj pevne v rukách. To je istota, o ktorú sa môžeme oprieť. To je to slávne veľké spasenie, ktoré nachádzame v Biblii.

Jeden kazateľ raz kázal na ulici a prišiel za ním človek, ktorý mu položil nasledovnú otázku: „Pán kazateľ, čo musím urobiť, aby som bol spasený?“ Kazateľ z týchto slov vycítil, že tento človek dôveruje svojej vlastnej spravodlivosti a odpovedal mu: „Už je neskoro.“ Kazateľ mu tým chcel povedať to, že ty už nemusíš robiť nič, pretože spasenie je už urobené a aj dokončené – je úplné. Je iba v Kristovi. To je ďalšia vec, ktorú nachádzame v Biblii: „A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.“ (Skutky 4:12). Alebo: „A Ježiš mu povedal: Ja som cesta i pravda, i život; nikto neprijde k Otcovi, len skrze mňa.“ (Ján 14:6).

O kresťanoch sa hovorí, že, čo sa týka spasenia, sú veľmi úzkoprsí, lebo kresťanstvo nedáva alternatívu, nedáva priestor, ostatným náboženstvám. Kresťanstvo je jednoducho postavené na Kristovi a Biblia nedáva alternatívu nijakej inej cesty. Podľa Biblie sú len dve cesty: Jedna, ktorá vedie do zahynutia a druhá, ktorá vedie do večného života. Hovorí o dvoch bránach: Jedna vedie do života, druhá vedie do zahynutia.

Spasenie je iba v Kristovi. Keď sa pozrieme na rôzne náboženstvá sveta, tak vo všetkých majú svojich prorokov, ktorých pochovali a ktorí sa rozložili v zemi, ale iba kresťanstvo má Krista,

ktorý vstal z mŕtvych. Pavol dokonca hovorí, že keby nebolo Kristovho zmŕtvychvstania, tak je daromná naša viera. Že jedine kresťanstvo ponúka večný život, ktorý je zabezpečený tým, že Spasiteľ, Ježiš Kristus, vstal z mŕtvych. On ako prvý, ako prvotina, vstal z mŕtvych, aby sme potom my ostatní mali nádej a videli, že áno, je to Boh, ktorý dokáže vzkriesiť z mŕtvych. Keď to dokázal urobiť s Kristom, vieme, že to urobí aj s nami.

V podstate sú na svete iba dve náboženstvá: Jedno, podľa ktorého je človek spasený zo svojich skutkov, druhé, v ktorom je človek spasený z milosti skrze vieru v Ježiša Krista. Áno, medzi náboženstvami spasenia zo skutkov sú rôzne odlišnosti, ale táto podstata je dôležitá. V Jánovi 3:36 čítame: „Kto verí v Syna, má večný život; ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom.“ Alebo Skutky 17 kapitola. Je to situácia, kedy sa Pavol nachádza medzi Aténčanmi, ktorí vyznávajú rôznych bohov. Pavol hovorí, že im prichádza zvestovať živého Boha, ktorý Aténčanom nie je neznámy. Keď im zvestuje Krista, nepridáva ho do ich zoznamu božstiev, ale dáva im nový zoznam, respektíve predkladá im pravého Boha, ktorého potrebujú uctievať a ktorého potrebujú nasledovať.

Takže spasenie je iba v Kristovi, je z milosti, je už od počiatku pripravené Bohom a spasenie je už tu na Zemi. Ako to myslím? Na mnohých miestach v Biblii to nachádzame. Jedno miesto som si vybral, ktoré je nádherne povzbudzujúce: „To som napísal vám veriacim v meno Syna Božieho nato, aby ste vedeli, že máte večný život a aby ste verili v meno Syna Božieho.“ (1. Jánov 5:13). Nie, že večný život budete mať, ale že ho už máte. Biblia hovorí o tom, že človek, ktorý uveril v Ježiša Krista, sa znova narodil, večný život už má.

Predtým, ako som sa obrátil, bol som presvedčený ateista. Nevedel som si predstaviť, že v dnešnej dobe môže existovať človek, ktorý by mohol byť kresťan. Ako je to vôbec možné, že sú ešte kresťania!? Myslel som si, že náboženstvo alebo kresťanstvo, je už len medzi staršími ľuďmi, že už vymiera a že my ľudia sa vyvíjame k lepšiemu a že toto sme už zanechali. To je priam neskutočné, ako Boh dokáže zmeniť človeka a zmeniť jeho myslenie.

Mal som veľa rozhovorov s kresťanmi a veľmi som sa im posmieval. Smial som sa im pre to, že veria, že Boh stvoril svet a život, a že neveria v evolúciu. Po čase som však už ani ja nebol presvedčený o pravdivosti evolúcie. Vadili mi jej mnohé nedostatky a nedokonalosti. Ale nebol to dôvod, prečo som sa stal kresťanom. Dôvod bol ten, že som bol zavolaný na evanjelizáciu, kde kázal kazateľ a ja som mal pocit, že on rozpráva o mne. Pretože to slovo, ktoré kázal, bolo z Biblie a všetko čo hovoril, sa týkalo môjho života a dobre opisovalo, aký som. A vlastne som videl, že nikto ma tak dobre neprekukol ako tento kazateľ, ako Božie slovo, ktoré kázal.

Presne takúto moc má Božie slovo. Dokáže človeka zasiahnuť do špiku kostí, úplne tam, kde si pred ostatnými skrýva to najtajnejšie. Pýcha mi však bránila v tom, aby som vystúpil dopredu a takýmto spôsobom vyznal, že už hľadám Boha. Tak som aspoň išiel dozadu sa s kazateľom modliť a rozprávať. Viem, že vtedy a na tom mieste som odovzdal svoj život Bohu.

Premena u mňa nenastala hneď, zrazu. Bolo to tak, že som postupne v Písme objavoval, čo sa vlastne stalo a tešil som sa z toho každý deň. Odvtedy viem, že nie je krok späť, ale nie je ani chuť ísť späť. Viem komu som uveril a kam smerujem. Moje spasenie bolo a je v Božích rukách. On ho naplánoval, On ma pritiahol a viem, že bolo z milosti. Ja som neurobil nič pre to, aby som si ho zaslúžil, a predsa som videl, že jeho milosť je veľká, pretože mi odpustil všetky hriechy. To som sa dočítal v Biblii a to bolo úžasné oslobodenie nájsť odpustenie hriechov, od tých, ktoré sú skryté aj od tých, o ktorých človek nevie.

Takže večný život môžeme mať už teraz. A to je povzbudzujúce, že spasenie začína už tu na zemi. Samozrejme tu sme v nedokonalosti, no tá dokonalosť v nebi – to si nevieme predstaviť. Dôjde k premene, tam už nebudeme mať tieto porušiteľné telá. Avšak už teraz vieme, že máme večný život. A keď Boh povie, že máte večný život, tak zajtra sa nestane to, že ho už nebudeme mať.

A ja si teraz môžem len želať a modliť sa za svoju rodinu, za blížnych, za priateľov aj za ľudí, ktorí sú okolo nás, aby mohli získať spasenie od Boha, pretože nie je nič, čo by sme my mohli s tým urobiť, aby sme ho získali alebo si ho zaslúžili.